

Solidarita

PROTI VÁLCE A GLOBÁLNÍMU KAPITALISMU CENA 10 KČ SOLIDÁRNÍ CENA 15 KČ ČÍSLO 34

Írán se probudil

Tisíce a tisíce lidí protestovaly proti volebnímu podvodu, ale i za demokratická a sociální práva. Protesty pokračovaly i přes policejní represe. Studetní se stali hlavní silou a organizačním centrem odporu.

Boj proti fašismu
str. 11

Je Severní Korea pro nás hrozbou? str. 9

Rwanda: mýty a skutečnost II str. 6

Veggie Pride proběhla úspěšně

Sobotní ráno nedávalo příliš nadějí na pěkné počasí. Přšlo všude, i v Praze, kde se měl odpoledně 16. května uskutečnit vůbec první český Veggie Pride – pochod za práva zvířat. Nakonec všechno bylo jinak a právě když akce začínala, se objevilo sluníčko a už nás až do večera neopustilo.

Na Palackého náměstí se postavily informační stánky, které nabízely úplně všechno: informační materiály – letáčky, časopisy a knihy, výstavy, promítání filmů, vzorky kosmetiky netestované na zvířatech, trička, nášivky, placky a samolepky se zvířecí tematikou, ochutnávky jídel bez krutosti, knihy. Teprve po 13 hodině se postupně začali scházet účastníci průvodu. Někteří si přinesli vlastní transparenty, někteří si vzali připravené manifesty, nechyběly děti, ani aktivisté v maskách. Následovaly krátké projevy, ve kterých jsme si připomněli, proč jsme se sešli – kvůli zvířatům, která máme rádi, ale která kvůli mnoha předsudkům společnosti každý den trpí a jsou zabíjena jako by byla pouhé věci.

Poté průvod vyšel do pražských ulic. V megafonech jsme přihlížející informovali o zbytečném utrpení zvířat a vyzývali jsme je, aby se zamysleli, co způsobují živým bytostem, které se neliší od jejich domácích zvířat. Průvod asi dvou stovek manifestujících se po kruhové trase vrátil zpět na náměstí. Tam měli aktivní aktivisté na stáncích plné ruce práce a kluci pomalu začali pracovat na spuštění muziky ze soundsystému. Díky skvělé hudbě se náměstí proměnilo v pravou oslavu.

K večeru se program přesunul do klubu Cross, kde na úvod Honza Šťastný z České vegetariánské společnosti vystoupil v kavárně s přednáškou na stále aktuálnější téma „Vegetariánství, veganství a životní prostředí“. Je překvapivé, že i na toto téma se dá vyprávět velmi poutavě a hlavně tak vtipně, že se posluchači mnohokrát neubránili smíchu. Následovalo promítání filmů na téma práv zvířat, začalo se slavným dokumentem Earthlings a pak se pokračovalo kratšími filmy, např. o Animal Liberation Front, Sea Shepherds. V nižších patrech klubu se rozjela afterparty a tančilo se plným proudem, nahoře vystoupil Jah Screechy a další, dole DJ's s o něco tvrdší muzikou.

ZUZANA CANDIGLIOTA

Mezinárodní solidarita v ulicích Prahy

V polovině května Praha zažila odborářskou demonstraci proti dopadům krize na ty, kteří krizi nezavinili, tedy na pracující. V projevech zde zazněla ostrá kritika bývalé Topolánkovy vlády a jejích kroků, s čímž nelze než souhlasit. Nicméně jsem v projevech zaznamenal i projevy optimismu, týkající se současné vlády

premiéra Jana Fischera, které ovšem podle mého nejsou zcela na místě. Je sice pěkné, že bylo ze strany premiéra přislíbeno, že s odbory bude jednáno, další cíle této vlády již tak pozitivní nejsou. Mám na mysli například nulový nárůst mezd ve státním sektoru či seškrtání výdajů na vědu a výzkum o bezmála 25% v příštím roce.

Na mě osobně spíše než přísliby nové vlády pozitivně působila samotná akce. Zde mám na mysli především její internacionální charakter, na akci bylo zastoupeno 17 odborových konfederací z 11 zemí, například z Itálie či Francie, ale i ze zemí nesoucích si, stejně jako Česká republika, neblahé dědictví minulého režimu – nedůvěra a nechuť k odborové organizovanosti – např. z Bulharska, Rumunska, Slovinska a dalších. A co jsem měl možnost si všimnout, nejednalo se o zastoupení formální, nýbrž skutečné, kdy na demonstraci bylo vidět kontingenty nasraných (pardon, ale nejlépe to vystihuje skutečnost) lidí, na něž krize skutečně tvrdě dopadá, nikoli pouze delegace odborových předáků.

Obdobné akce ve stejnou dobu probíhaly i v dalších městech, jenom v Berlíně bylo ve stejnou dobu v ulicích 100 000 lidí. Je tedy potěšující, že odpor proti dopadům krize se stává stejně globálním jako krize samotná.

MICHAL ŠIMÚNEK

Světová krize – čas na obnovu masového hnutí

Je to již téměř rok, co ve Spojených státech vypukla finanční krize, která přerostla do celosvětové ekonomické recese. Po několika měsících nejistoty o pracovní místa a výši platu, vyšli, společně s dalšími evropskými odboráři, masově do ulic také odboráři čeští. Demonstrace v sobotu 9.května tak byla vůbec první masovou odpovědí zaměstnanců na dopady recese a na její důsledky.

I do Čech tak alespoň částečně dorazilo echo evropských protestů, které probíhaly v posledních měsících. V dnešním příspěvku bych se chtěl zaměřit na reakce, jak establishmentu, tak nevládnoucích vrstev na současnou ekonomickou krizi, ze tří pohledů: globální konkurence, corporate governance - řízení firem a hospodářství, a z pohledu vytvoření alternativních center hospodářství a moci.

Globální konkurence, jaká budoucnost pro Evropu?

Neustále omílaná fráze o tom, že krize je pro některé příležitost, se zdá alespoň částečně platná i dnes. V posledním roce a měsících je možné vidět zásadní restrukturalizaci v mnoha sektorech hospodářství: ať už jde o bankovní sektor, stavebnictví, automobilový a strojírenský průmysl, kognitivní kapitalismus či zemědělství. V těchto sektorech dochází k výraznému zúžení počtů aktérů, ke koncentraci výrobních prostředků a k vytváření nových, a k přesunutí pozornosti na tzv. nové trhy. Velice podnětnými příklady jsou G-20 a restrukturalizace automobilového průmyslu. Při londýnském G-20 bylo možné vidět potvrzení speciálního vztahu USA, Čína, vyspělé asijské země a Indie, zatímco ostatní státy, včetně těch evropských se zmohly jen na defenzivní akci, která nakonec vedla de facto k fiasku summitu. V automobilovém průmyslu lze vidět nastartování procesu, kde

by měly zůstat na světě 5 až 6 automobilových koncernů, z toho 2 až 3 asijských, 1 ruský, 1 americký a 1 evropský. Před takovou zásadní restrukturalizací se tzv. hospodářské a politické elity Evropy vzmužou na prosazení šrotového, neboli nic neřešící krátkodobé náplasti.

Jak ukazují i případy z jiných ekonomických odvětví, tato krize posune výrazně centrum světového kapitalismu do severního a středního Pacifiku. Tato dynamika je dlouhodobá, a Evropská unie se na ní snažila reagovat dvěma způsoby: stagnací mezd, aby evropské výrobky uspěly v globální kon-

Někdo byl komunistou, protože každý byl více než on sám: byl jako dvě osoby v jedné.

Na jedné straně každodenní námaha, na druhé straně příslušnost k lidem, kteří chtěli vzlétnout, chtěli opravdu změnit život.

Giorgio Gaber

unie tak musí věřit, že krize je jen cyklickou záležitostí a nevede k většímu přesunu poměru sil v celosvětovém hospodářství. Proto také zavádějí jen krátkodobá opatření, která jsou ale neúčinná, v situaci kdy stojíme před hlubokou krizí a pozdější stagnací, jako v případě Japonska 90. let.

Krize také ukazuje, že vládnoucí třída Evropské unie, neví

je nuceno co nejvíce externalizovat a stlačovat náklady. Dnešní vládnoucí třída tomuto scénáři nenabízí alternativy, jen dokáže mlžít.

Vytvořit opravdu jinou Evropu tudíž může jen hnutí, které radikálně kritizuje současnou globalizaci. Z tohoto pohledu je zajímavý pohled na Latinskou Ameriku, kontinent, který má podobné rysy i celosvětovou úlohu jako Evropa dnešní či budoucí. Tamější umírněně levicové vlády sice občas dokážou dosáhnout nějakých dílčích výsledků, celkově ale trpí mechanismus globalizace, nadvládu korporací a podřízenost globálnímu hospodářskému institucím jako WTO. Na druhé straně ale existuje také hnutí, které se chce dostat z takové globalizace ven, skrz například vytvoření ekonomického a politického latinskoamerického

prostoru, který by byl částečně odpojen od globalizovaného hospodářství. Nejedná se o nějakou levicovou formu protekcionismu ale o vytvoření alternativního prostoru, který by nebyl podřízen parametrům a účelům globálního kapitalismu, kde by ekonomická spolupráce nepodléhala mechanismům a pravidlům světového trhu. Domnívám se, že podobná snaha zdola a shora může být velice podnětná i pro Evropu a Středomoří.

kurenci, a vypracování Lisabonské strategie, která měla za hlavní cíl transformovat hospodářství Evropské unie na kognitivní kapitalismus. Krach obou strategií je v plné nahotě: stlačení mezd podkopalo domácí trhy a ve státech, kde bylo důrazně prosazováno (viz. Německo) vede k hluboké recesi. Cíle Lisabonské strategie nebyly splněny, mimo jiné i pro odpor studentů a kognitivních pracujících, kteří odmítají další transformaci vzdělání na zboží. Dnešní elity Evropské

jak dále. Vede zákopovou válku v globálním hospodářském a politickém systému v době, kdy se jiní mocní aktéři, jako Čína či USA, snaží vést válku pohyblivou. Jsou schopni defenzivy a doufají, že vydrží nápor. Společně na to, že dokážou ještě kousat, ale nemají vizi kam jít. Globalizace a krize totiž tlačí Evropu do kolejí, které ji přísluší: středně velkého trhu, středně velké vojenské mocnosti s nejistým politickým vedením, hospodářství, které má určitý rozměr, ale které

Corporate governance, neboli levný sociální smír

Řízení hospodářství, podniků a koncernů, tzv. corporate governance, je jedna z hlavních příčin globální krize. Důsledky takového řízení, jehož jediným zájmem je růst zisku, růst akcií na burze a stlačení nákladů jsme již několikrát popsali. Jde především o stagnaci a stlačení mezd, o privatizaci veřejných statků či externalizaci nákladů na jiné systémy a subjekty, jako příroda a společnost. Tento způsob je vlastně nejen neoliberalismu, ale kapitalismu jako takovému, ačkoliv jiné kapitalistické modely hospodářství, jako keynesiánství, se snaží o jeho soustavnou korekci. Nutnost změny corporate governance si uvědomuje mnoho vlád, a snaží se o něj, např. větší regulací finančních trhů. Zajímavá situace je v tomto ohledu v USA, kdy se do restrukturalizace hospodářství snaží zapojit stát a organizace zastupující zaměstnance.

Pokud vezmeme případ třech zkrachovalých gigantů automobilového průmyslu, tak restrukturalizace je vedena státním zásahem, penězi odborů, obzvláště penzijních fondů zaměstnanců, a za pomoci externího investora. Záchrana Chrysleru je z tohoto pohledu učebnicová: penzijní fondy zaměstnanců, které jsou vytvořeny při odborech, koupily 55% akcií automobilky, externí investor je minoritní a stát poskytl půjčku nutnou na záchranu podniku za podmínky restrukturalizace výroby a vedoucí role externího investora v koncernu. Zaměstnanci tak sice papírově mají majoritu podniku (někdo v USA mluvil o socialismu), nicméně vztahy moci zůstali nedotčené. Zaměstnanci totiž nemohou skrz penzijní fondy přímo ovlivňovat chod firmy, musí akceptovat management investora a vzdali se mnoha práv, např. do roku 2015 nemohou stávkovat. Navíc bude záležet na jejich produktivitě, zda jejich důchody zůstanou zachovány. Samotný investor riskuje velice málo, jelikož vstoupil do firmy

jen za málo peněz, a většinu investic zaplatí stát. Obamova administrativa je tento model záchran a řízení podniků ochotna použít i v jiných odvětvích, a mluví se o něm např. i při záchraně německé automobilky Opel. O vazbě platů na akcie burzy uvažují také další vlády, jako ta Nicolase Sarkozyho, ta německá, či vláda Berlusconiho. V případě USA je také zajímavé si všimnout j a k

Obamova administrativa má podobný modernizační, emancipační ráz, který již měli minulé vlády levého středu v Evropě (např. ta Schroederova, Blairova, Zapaterova či Prodiho). Obama prosazuje skrz stát a státní pokladnu modernizaci amerického průmyslu, vůči které byla dosud důležitá část americké buržoazie skeptická.

Radikální změna corporate governance, která by odvážila hospodářství od parametru zisku, a naopak by ho spojila s parametrem užitku, dosažení společenských cílů, plánu, přímého zapojení zaměstnanců a společnosti do chodu firem, je pro mě zásadní otázka, která je nepřehlédnutelná v momentě, kdy je snaha spojit platy zaměstnanců ještě více s krátkodobou maximalizací zisku, např. skrz vyplácení části platu akciemi podniku. Je nutné podotknout, že začátek této cesty je v přijetí tripartitního vyjednávání odborů a v přijetí tožných cílů managementu. Odbory by si ale měly všimnout, že tripartitní vyjednávání v drtivé většině zemí nebylo schopno dosáhnout slibovaných cílů (např. vyšších platů, či většího podílu na produktivitě práce), ale vedlo k přesné-

mu opaku. Další prohloubení takového mechanismu tudíž nemůže být snad ani moc věrohodné před očima zaměstnanců.

Contre-pouvoir

Přijetí tripartitního systému v Evropě je spojené s abdikací evropského dělnického hnutí být součástí contre-pouvoir, konceptu mající ko-

řeny ve studentěm a dělnickém hnutí ze roku 1968, a který lze přeložit jako vzdorovláda v rámci tehdejších států. Dělnické hnutí tím abdikovalo také na corporate governance, kde by mělo přímý hlas v řízení firem, jak ukazuje zkušenost jako consigli di fabbrica v Itálii. Podle mě je rekonstrukce contre-pouvoir v dnešních podmínkách a z materiální zkušenosti krize tím zásadní cílem dnešní radikální levice v Evropě a ve světě. Contre-pouvoir míním sociální sílu, která by měla své kořeny v nevládnoucích třídách, neboli v zaměstnancích nízké a střední vrstvy, v kognitivních pracujících, studentech, důchodcích, v části vrstev osob samostatně výdělečných, tzv. flexibilních pracujících. Contre-pouvoir by měla být schopná vyvíjet efektivní vzdor vládnoucím vrstvám, prosazovat své zájmy a získat hegemonii ve

společnosti s vidinou překonání kapitalistické společnosti. Z tohoto výčtu je asi jasné, že dnes neexistuje strana ani organizace či odbory, které by dnes byly schopny dát takovýto impuls.

Pro mě tedy otázka zní, jak dát konkrétní odpověď lidem na dopady a následky krize a jak s nimi, na základě zkušenosti krize, začít vytvářet vzdorovládu zdola. V Evropě je tento úkol jen těsně lehčí: vidíme určité množství přímých bojů za zaměstnání na místní úrovni, jako stávky, okupační stávky, zadržení manažerů nebo jiné radikální ale také sdílené formy boje. Nezanedbatelnou sílu mají i hnutí studentů a kognitivních zaměstnanců. Lze vidět významná hnutí proti rasismu, nebo za ekologii, či přítomnost masovější alternativní kultury. Po organizační stránce vznikají zajímavé strany jako NPA ve Francii, nebo vytváření sítí alternativního hospodářství. Nicméně stále zůstává otázka co dělat tady v ČR, a zda či na co by se měla zaměřit česká radikální levice v rámci krize. Zatím zdá se máme sílu na organizovanou přítomnost na odborových akcích, nebo na organizování happenignů, jako ten před Pražskou burzou. Pocit ale je, že by bylo spíše potřeba obsadit tu burzu se stovkou našťvaných nezaměstnaných, a dát tak znovu konkrétní smysl třídnímu boji.

JAKUB HORNÁČEK

JOHN BELLAMY FOSTER — FRED MAGDOFF

VELKÁ FINANČNÍ KRIZE PŘÍČINY A NÁSLEDKY

„Každý dnes už ví, že se nacházíme ve velké finanční krizi. Foster a Magdoff ji viděli přicházet už nějaký čas. Chcete-li jasně a pádne vysvětlit skutečnou příčinu krize a jak by se proti ní mělo postupovat, toto je pro Vás ta správná kniha.“

IMMANUEL WALLERSTEIN

[GRIMMUS]

GRIMMUS
NAKLADATELSTVÍ

DISTRIBUCE: KOSMAS
HTTP://GRIMMUS.CZ
GRIMMUS@GRIMMUS.CZ

Protestní hnutí v ulicích, íránští vůdci rozdělení

Volby v Íránu a masové protesty proti podvodům, jež následovaly, odhalily hluboké příkopy v srdci íránské vládnoucí třídy.

Země je mezinárodně izolovaná, čelí rostoucí ekonomické krizi, a je ovládána frakcí zastánců „tvrdé linie“, kteří chtějí být mezi hlavními lidmi, kteří mají zisk z privatizací státem vlastněných korporací.

Tato frakce obklopuje prezidenta Mahmúda Ahmadínežáda.

Druhá sekce se obává, že široce rozšířená korupce v srdci systému ohrožuje lidovou podporu pro republiku.

Chtějí otevřít ekonomiku a vzít moc těm, o kterých se domnívají, že si cpou jen vlastní kapsy. Tato frakce, jež obsahuje mnoho vysokých figur náboženského establishmentu, vkládá naděje do Míra Husejny Musavího, který se v průběhu voleb objevil jako hlavní vyzývatel Ahmadínežáda.

Musaví je figurou establishmentu. Byl premiérem země v době Irácko – Íránské války v letech 1980-88. Hrál klíčovou roli v růstu islamistického hnutí, které následovalo revoluci v roce 1979.

Elita

Musaví ztratil moc v roce 1989, kdy byla zrušena funkce premiéra. Během devadesátých let začal být spojovaný se vzrůstajícím reformním hnutím, které chtělo limitovat moc írán-

ské nové elity.

Jeho cílem bylo neoliberalní „otevření“ ekonomiky.

Musaví byl nakloněný kandidatuře na prezidenta v roce 1997. Ale dal přednost Muhammádu Chatamímu, tehdy málo známému klerikovi.

Chatamí dostal osmdesát procent hlasů, když do něj lidé vkládali své naděje na reformy.

Navzdory tomu a jeho znovuzvolení v roce 2001, Chatamí reformy nezavedl. To zanechalo hnutí, které ho vyneslo, v demoralizaci.

Ahmadínežád vyhrál volby v roce 2005 za slib, že vykoření korupci a zmírní vzrůstající chudobu mezi masou íránského lidu.

Byl prezidentem v době ohromného vzrůstu bohatství země, což mělo příčinu v rostoucí ceně ropy.

Použil tyto peníze, aby si rozšířil základnu mezi městskou a venkovskou chudinou – v době letošní volební kampaně distribuoval dokonce brambory zdarma.

Ale sekce establishmentu ho nařkly z rozhazování bohatství z ropy. Stejně tak mnoho jeho podporovatelů bylo zklamáno, když porušil své sliby, že bude bojovat s korupcí.

Ahmanedijád si byl ve volbách z minulého týdne jist vítězstvím. První průzkumy ukazovaly dvojnásobek hlasů pro něj nad jeho nejbližším rivalem.

Ale průzkumy také ukázaly, že se jeho náskok snižuje, tak jak Musavího kampaň nabírala na síle.

Stejně jako Chatamí, Musaví slíbil široké reformy, ale také hodlal omezit jejich rozsah. Jeho klíčovým slibem bylo zveřejnit vládní výdaje. To bylo hrozbou pro sekce elity, které žily z íránských ropných zdrojů.

Výzva

Musaví hájí neoliberalní politiku, když chce „zefektivnit“ státem vlastněný sektor. Ale tato politika není pro lidi moc lákavá. Slibuje také sociální reformy.

Zavázal se držet na uzdě obávanou mravnostní policii, která nutí lidi dodržovat striktní

pravidla oblékání a chování.

Slíbil otevřít nejvyšší pozice ve vládě ženám a „překontrolovat“ zákony, které omezují jejich práva.

Prohlásil, že by zavedl stav, kdy bude policie pod prezidentskou kontrolou. V současnosti jsou bezpečnostní složky odpovědné pouze nevolnému vůdci Chamenejímú.

Musaví a ostatní reformátoři chtějí odstranit Ahmadínežáda a zastánce „tvrdé linie“. Ale chtějí také omezit působnost lidového hněvu. Musaví vyzval lidi, aby v pondělí zůstali doma.

Nebezpečí pro něj a pro jeho spojence je, že se hnutí může rychle vymknout jejich kontrole.

MARTIN ŠAFFEK

Hněv lidí hýbe Iránem

Iránem se přehnala nová lidová bouře. V jedné z největších masových demonstrací od doby, kdy byl svržen šáh podporovaný USA, se vydal do ulic hlavního města Teheránu milión lidí, aby protestoval proti volbám. Volby byly široce vnímány jako zmanipulované.

Masové demonstrace vznikly z protestu, který nastal v pátek v noci – v den prezidentských voleb. Mnoho lidí věřilo, že volby vyhraje reformista Mír Husejn Musaví.

Byli šokováni, když pouhé hodiny po tom, co byly volební místnosti zavřeny, byl prohlášen za vítěze dosavadní držitel moci Mahmúd Ahmadínežád.

Ti, kteří podporovali Musavího se obávali, že volby byly zmanipulované a uspořádali sérii veřejných protestů. Masové vzdorovali tak, že lezli na střechy domů a křičeli „Marg barg diktátor!“, což znamená „smrt diktátorovi“.

To byl slogan revoluce v roce 1979.

V sobotu pořádal Ahmadínežád „oslavu vítězství“ v Teheránu. Ale po celém městě, a v ostatních částech země vypukly oslavné demonstrace, kde lidé volali „naše hlasy byly ukradeny“. V Isfahanu, v městě na jihu Iránu, byly zásahové jednotky policie vytlačeny z

obytných částí města.

Policie a milice režimu zaútočily na protesty. Demonstranti odpověděli zapalováním autobusů a stavěním barikád.

Tvrdý zásah

Tu noc, během všeobecného strachu z masového tvrdého zásahu, pořádali studenti tajná shromáždění a volali po více demonstracích. Milice podporované vládou útočily na Teheránskou univerzitu a zabili pět studentů.

Ale protesty neustaly. V pondělí byla svolána masová demonstrace navzdory vládnímu zákazu. Tentokrát se k množství studentů a aktivistů, kteří tvořili jádro reformního hnutí, připojilo mnoho obyčejných lidí.

Vládní poskoci začali střílet do davu a zabili sedm demonstrantů. Jejich smrt vyvolává vzpomínky na masové represe, které vyvolal šáh během posledních dnů svého režimu.

V úterý svolal Musaví další demonstrace. V současné době existují zprávy o nastávajících masových zatýkáních.

Ale cokoliv se stane během dalších dnů, jedno je jisté. Lidé v Íránu ukázali svou moc – a žízeň po změně.

MARTIN ŠAFFEK

Neokoloniální válka USA s Francií o nerostné bohatství ve východním Kongu II.

Přinášíme druhou část článku o historii role globálních korporací za masakry v Africe.

Diktátor Kagame je pravidelným hostem na Harvardské univerzitě, v Institutu Jamese Bakera III. v Texasu, v Bílém domě a v Pentagonu. Pentagon navštívil i v srpnu 1996, těsně před společnou invazí Rwandy, Ugandy a USA do Zaire, dnešního Konga. USA, Evropa a Jižní Afrika pokračují ve vojenské podpoře mnoha ozbrojených skupin ve Střední Africe skrze jejich zastupitelské armády Ugandy (UPDF), Rwandy (RPA), Burundi a Súdánské osvobozené armády (SPLA) v jižním Súdánu. Vůdce SPLA John Garang byl dokonce vycvičen na vojenské škole School of the Americas ve Fort Benning, Georgia (USA), které je často přezdíváno škola zabijáků. Kagame byl také vycvičen ve Spojených státech na Fort Leavenworth v Kansasu. Na výcvik do USA byl poslán v době, kdy byl ředitelem vojenských zpravodajských služeb diktátora Ugandy, Museveniho.

Díky zákonu o volném přístupu k informacím z roku 1966 (Freedom of Information Act) dnes víme, že Spojené státy si na nechvalně známé, nicméně dodnes fungující vojenské škole „School of the Americas“, vychovávají diktátory, vojenské lídry a guerillové bojovníky. Historií americké vojenské školy a brutalitou jejich absolventů se zabývá 13 minut

dlouhý segment z cyklu dokumentárních filmů s názvem „What I've Learned About U.S. Foreign Policy: The War Against The Third World“ (Co jsem se dozvěděl o zahraniční politice USA, aneb Válka se zeměmi třetího světa). V řadě segmentů hovoří bývalý agent CIA, Filip Agee.

Zmíněný segment má název „School of Americas - School of Assassins“: Škola Ameriky.

Ale zpět do Afriky. Oba, Kagame i Garang (SPLA) se pravděpodobně také účastnili výcvikových programů Pentagonu IMET (International Military Education and Training Program). Od roku 1998 IMET zajistil výcvik 318 vojákům RDF a 291 vojákům UPDF. Mnoho dalších vojáků trénovalých IMET, kteří se zúčastnili i výcviku na americké vojenské škole School of the Americas, jsou dnes známí porušováním lidských práv především v Latinské Americe.

Hlavní spojenec novodobé, ale stejně brutální kolonizace: masmédia

Kagame a Museveni mají na rukou krev jak Hutuů, tak Tutsiů. Jejich školitelé je však naučili nejen umění zabíjet, ale také umění PR, bez kterého se moderní demokracie

dnes neobejde. PR spojencem diktátora Kagameho jsou západní novináři, kteří o masakrech ve Rwandě informovali tak, aby z nich armády těchto válečných zločinců vyšly jako hrdinové. A příběh dobra a zla opakuje při každé příležitosti. Kagame si dokonce najal mezinárodní PR agenturu, Goodworks International, aby mu pomáhala tento mýtus udržet a zároveň propagovala jeho současný režim spolu s jeho spojenci, nadnárodními společnostmi. Agentura Goodworks úzce spolupracuje s Africko-americkým institutem (AAI), který je podporován CIA. Funkce institutu AAI spočívá v produkci desinformací. Agentura Goodworks má v Kigali, hlavním městě Rwandy, i kancelář. Goodworks vyprodukovala např. propagandistický kousek s názvem Rwanda na vzestupu, který se promítal na letech Delta Airlines.

Efekt desinformačních agentur tvářících se jako nezávislé zdroje objevil již Edward Bernays, který pro potřebu společnosti United Fruit Company zmanipulovat veřejné mínění Američanů v otázce bombardování Guatemaly, jejíž prezident se nepodrobil zájmům americké korporace, založil „tiskovou agenturu“ Middle America Information Bureau. Propagandistická kampaň nesla název operce Sherwood.

Podobnou taktiku použili i např. neokonzervativci, kteří před tažením na Irák potřebovali vystrašit veřejnost katastrofickými scénáři. Založili si tedy v Pentagonu vlastní zpravodajskou agenturu, kterou nazvali Office for Special Plans (Kancelář pro zvláštní plány). Později ji přejmenovali na Policy Counterterrorism Evaluation Group (Skupina vyhodnocující protiteroristické postupy). Tato kancelář se starala o to, aby média měla čím strašit Američany v souvislosti s Irákem a pověstnými zbraněmi hromadného ničení. To bylo jen velmi stručně k historii mediální manipulace pro potřeby businessu.

Další organizací, která se dnes zasazuje o to, aby pravda o Rwandě nevyšla najevo, je např. Genocide Intervention Network (GIN). Mezi její mluvčí patří prominentní osoby jako generál Romeo Dallaire, bývalý velitel sil OSN ve Rwandě, Samantha Power z Harvardu a kanadský historik Garold Kaplan.

Honba za bohatstvím Konga stála již kolem 15 milionů životů

Když v Kongu řádily armády belgického krále Leopolda II, zajímaly místním mužům rodiny a držely je jako rukojmí. Z mužů si tak udělali otroky. Těm, kteří se nepodrobili, belgičtí vojáci usekali ruce. Evrop-

Solidarita je Váš časopis!

- * každý měsíc už více jak dva roky alternativní zprávy z domova i ze světa
- * reportáže z demonstrací, protestů a stávek
- * antikapitalistická teorie a analýzy

Předplaťte si Solidaritu a dostáváte aktuální číslo vždy, když vyjde. Jsme otevřený časopis, který přivítá Vaše příspěvky a podněty. Kontaktujte nás!

ské barbarství v Kongu tehdy stálo život kolem 10 milionů Afričanů. Dnes v Kongu pokračují v masakrech a zotročování obyvatel armády sousedních zemí, ale i místní ozbrojenci, přičemž jsou sponzorováni a cvičeni Spojenými státy a korporacemi. Jednu z hlavních rolí při tom hraje válečný zločinec Henry Kissinger. Kissingerovy zájmy jsou pevně spjaty např. s korporací Freeport McMoRan, která se zmocnila kobaltu a mědi v oblasti Katangy. V honbě za „krvavými diamanty“ zde figurují společnosti jako banka HSBC, GE, Goldman Sachs, Pfizer, Gilead Sciences (společnost Davignona a Donalda Rumsfelda). Své zájmy prosazují mj. skrze tzv. humanitární organizaci International Rescue Committee (IRC), mezi jejíž členy správní rady patří Henry Kissinger.

Prezidentem konzultační firmy IRC Group, ve Washingtonu DC, je Donald F. McHenry, ředitel Coca Coly, která jde v Africe tvrdě za kaučukem. A řada představitelů americké diplomacie a businessu, jako Andrew Young, Madeleine Albrightová, Lawrence Eagleburger, Frank Ferreri, Donald Easum, Donald F. McHenry, Frank Carlucci (bývalý ministr obrany US a lobbista zbrojařské korporace Carlyle Group), nebo i George Soros. Všichni patří mezi chapadla Templesmanovy chobotnice, píše K. H. Snow. Templesman se účastní drancování Afriky již od padesátých let, kdy začínal se společností De Beers. De Beers pomohla v Zaire (dnešním Kongu) k moci diktátorovi Mobutu a v Ghaně svrhla Nkrumah, aby se tak dostala k místním diamantům.

Většina výše jmenovaných má styky s aparátem zpravodajských služeb a všichni mají styky s ostře kritizovanými filiálkami CIA, jako Africa-America Institute a Corporate Council on Africa, píše K. H. Snow v článku The war that did not make the headlines: Over Five Million Dead in Congo? (Válka, která se nedostala na titulní stránky: Přes pět miliónů mrtvých v Kongu?)

Prezident IRC, George Rupp, je zároveň ředitelem organizace Partnerství pro snížení chudoby a hladu v Africe - PCHPA. Mezi řídící členy PCHPA patří např. ugandský diktátor Yoweri Museveni, jehož vláda násilím přivedla 1,3 milionu lidí z kmene Acholi do táborů smrti na severu Ugandy, kde zamezila přísunu humanitární pomoci. PCHPA je pravičácká židovsko-křes-

Kongu počítá až od roku 1998 do roku 2007. Vynechává tak první válku (1996-1998), kterou USA podpořily. Požadavek o zdůvodnění vynechání tohoto období, IRC nezodpověděla,“ píše Keith Harmon Snow. Snow dále píše, že jeden ze zřejmých důvodů byla přímá účast Pentagonu a amerických žoldáckých armád, jako Military Professional Resources Incorporated (MPRI), Kellogg,

la invazi do Zaire (Konga) v září 1996. Po desítkách tisíc armády masakrovaly nejen uprchlíky Hutuů, ale i ostatní civilisty. Invaze byla podpořena Pentagonem přes základny v Ugandě a Rwandě, přičemž americká administrativa zlehčovala zabíjení Hutuů.

Masakry uprchlíků z kmene Hutuů v Kongu armádami RPA a UPDF jsou západními médii povětšinou zlehčovány a prezentovány jako odplata za genocidu Tutsiů ve Rwandě. Oběti zabíjáků vyzbrojených a vycvičených USA, v Kongu masakrují a zotročují civilisty, které masmédiá označují za „zabíjáky“ Hutuů z FDLR, kteří utekli do Konga poté, co spáchali genocidu. Keith Harmon Snow říká, že to jen dále živí kampaň „kolektivního odlištění“ 85 procent populace Rwandy a Burundi. Jakoby nezažili lidi, ale nějaké zrůdy. Při invazi do Konga armády však vraždily v uprchlických táborech, kde se nacházeli neozbrojení civilisté, muži, ženy a

ťanská organizace, mezi jejíž další řídící členy patří např. Robert Dole, kansaský senátor v důchodu a prokutátor, nebo David Backman, který patří ke stejné fundamentalisticko-křesťanské skupině, Bread for the World (Chleba pro svět).

V roce 1995 putovala cena IRC, „Freedom Award“ Richardu Holbrookovi, v roce 1996 Madeline Albrightové, a v roce 2004 generálu Domeo Dallairovi. Všichni tito lidé hráli rozhodující role při amerických tajných operacích, které vedly k masivní vlně uprchlíků a smrti ve Střední Africe. „Holbrooke a Albrightová jsou také vinni ze zločinů proti lidskosti v bývalé Jugoslávii, Haiti, Sudánu, a Iráku,“ píše Keith Harmon Snow. V roce 2005 toto ocenění konečně dostal i Bill Clinton a G.H.W. Bush. Clinton odstartoval války ve Rwandě a Kongu s podporou „humanitarismu“ svého předchůdce, který zahájil masivní státní destabilizaci, síť teroru, mučení, státní převraty a útoky na suverénní státy v Africe.

„Místo nakrmení hladových, se IRC soustředí na počítání mrtvých. I ty však v

Brown & Root (Halliburton). Stejně jako krvavý boj ve Rwandě.

Podle většiny agentur monitorujících uprchlíky, bylo v době útoku ve východním Zaire (Kongo) 1,5 milionů uprchlíků z Rwandy a Burundi, ale Spojené státy trvaly na tom, že jich je tam maximálně 700 000. USA dále trvaly na tom, že uprchlíci se v pořádku vrátili do Rwandy. „Nevrátili,“ píše K. H. Snow. „Sta tisíce neozbrojených, nevinných mužů, žen a dětí bylo hnáno na západ, na sever a na jih. Utíkali ze strachu o život před invazí aliančních jednotek. Krutost aliančních zabíjáků poznali během předchozích šesti let. Mnoho uprchlíků bylo přinuceno se vrátit do Rwandy, kde proti nim však zasáhla RPA. Síly RPA/UPDF pochytily a pozabíjely sta tisíce lidí v jasném případě genocidy,“ dodává Snow. Jména velitelů USA, RPA, UPDF a kolaborantů v Kongu jsou dobře známá těm, kteří byli tehdy na místě, ale i dalším.

Ugandská armáda UPDF, aliance tzv. Demokratických sil Konga (AFDL-CZ), podpořená rwandskou armádou, podnik-

děti.

Armády Rwandy RPA, Ugandy UPDF a ADFL Laurence Kabili, se zmocnily Konga, aby zotročily jeho obyvatelstvo k těžbě nerostných surovin a obohatily tak sebe a své sponzory, korporace, které využívají státních vojenských aparátů a žoldáckých armád. Na místě byl viděn americký vojenský personál v poradní funkci UPDF/RPA. Wayne Madsen zaznamenal, že Spojené státy postavily komunikační stanice v Ruwenzorských horách v Ugandě. A stejné komunikační vybavení bylo viděno na ostrově Idjwe, na jezeře Kivu, na hranicích Rwandy a Konga.

V roce 2001 Wayne Madsen přestoupil před Kongres, aby ho upozornil na roli amerických korporací ve válce v Kongu. „Zdroje, které máme v oblasti Velkých jezer, hlásí, že USA vybudovaly vojenskou základnu ve Rwandě, blízko Cyangugu, což je v bezprostřední blízkosti hranic s Kongem. Na stavbě základny se částečně podílela dceřiná společnost Halliburton, Brown & Root.“ Tuto společnost mj. označuje bývalý losangeles-

ký policista z protidrogového, Michael Ruppert, za hlavní článěk v „říši drog Bushe a Cheneyho“.

Madsen pokračuje: „Říká se, že Halliburton spolupracuje s armádou RPF, které v tzv. Demokratické Republice Kongo zajišťuje logistiku.“

Výpovědi těch, kteří invazi přežili, mluví o zločinech proti lidskosti a aktech genocidy spáchaných na civilistech v Kongu. V květnu 1997 byly zmasakrovány stovky neozbrojených příslušníků kmene Hum, ve městě Mbandaka. Zmasakrovaly je jednotky tzv. Aliance demokratických sil pro osvobození Konga (ADFL), které operovaly pod velením rwandské armády RPA, napsala Human Rights Watch v červnu 1998. V říjnu 1997 vydala HRW zprávu „What Kabila is Hiding: Civilian Killings and Impunity in Congo“ (Co skrývá Kabila: Vraždění civilistů a beztrestnost v Kongu). HRW došla k závěru, že „rwandští vojáci hráli roli v některém z vyvražďování rwandských uprchlíků kmene Hum v teritoriu Zaire“ (Konga).

Jeden ze svědků vypověděl: „Běželi jsme dolů do přístavu na pláž, protože jsme slyšeli střelby. Viděl jsem zastřelení dvou lidí, ale podél celé pláže leželi mrtvá těla. Vojáci také házeli mrtvá těla do řeky Kongo. Bylo tam hodně tutsijských vojáků, ale nemohli jsme je všechny rozeznat. Viděl jsem vojáka ptát se ženy, ale ta žena nebyla schopna odpovídat v jazyce Lingala (jazyk používaný v Kongu). Voják řekl: „Ano, patříš mezi rwandské Huty. Obrát se obličejem k řece a modli se ke svému bohu, protože se s ním co nevidět setkáš.“ Pak ji automatickou zbraní střelil do zad.“

Ve zprávě OSN z října 2002 se píše, že šedesát až sedmdesát procent z Konga exportovaného koltanu, nerostné suroviny používané v elektronice, bylo vytěženo pod „přímým dozorem“ rwandské armády.

Během „transformace“ (2003-2006) byla jedna třetina Konga prodána zahraničním

firmám, bez žádných viditelných výhod pro Kongo samotné. 642 firmám bylo rozděleno 4 542 těžebních oprávnění. Devadesát procent exportu z DRK je buď nelegální, nebo není regulováno. Ne více než 6 procent v národním rozpočtu pochází ze zdrojů těžby. Těžební společnosti inkasovaly 600 procent výnosů, zatímco vláda nezískala více než 5 procent. Tomu se říká volný trh. Mezi firmy, které devastují

a vykrádají Kongo, patří např. Freeport-McMoran, Debeers, AngloAmerican, BHP Billiton, Cabot Corporation, OM Group, Phelps Dodge, Eagle Wings, Resources International, Kemet Electronics Corporation, OM Group, Vishay Sprague, MineralFields Group a celá řada dalších. Mnoho jich pochází také z Kanady. Murice Carney, jeden ze zakladatelů a vedoucí organizace Friends of the Congo (Přátelé Konga), ve Washingtonu D.C., říká, že skoro každý ministerský předseda Kanady od Pierra Trudeaua, má styky s těžebními společnostmi, které drancují Kongo. Korporace a politici přepočítávají miliony dolarů z těžby nerostného bohatství Konga, zatímco Konžané přežívají na 30 centech denně, trpí a umírají.

Brutální neokolonizaci zaštiťují instituce globálního kapitalismu: MMF a Světová banka

Vysoký komisař OSN pro uprchlíky, Antnio Guterres, v lednu 2008 poskytl interview Financial Times, kde řekl, že MMF pro vládu Konga ustanovila takové finanční pravidla, která ji omezila do té míry, že

rentnost a soulad s pravidly OECD (Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj), tak těžební společnosti přišly a uzavřely neprůhledné smlouvy. Nebyly transparentní. A studie Světové banky to jasně zdokumentovaly. Ale Světová banka tyto studie odmítá uveřejnit. Studie totiž demonstrují, jak jsou smlouvy o těžbě, které uzavřely nadnárodní společnosti ohavné a absolutně neslouží zájmům obyvatel Konga, ale zájmům investorů ze Západu.“

OSN a EU asistují korporacím při drancování Konga

OSN (MONUC) a Evropská unie (EUFOR) asistují korporacím při vykrádání Konga. Až na některé skandály, které se západní tisk snaží svěst na jednotlivce, jsou mise OSN a EU prezentovány jako humanitární a udržující mír. Bohužel není tomu vždycky tak.

V březnu 2007 začalo Kongo válku v hlavním městě Kinshasa. Čtyři dny Kabilovi vojáci FARDC válčili s Hnutím za osvobození Konga (MLC), které bojuje za představitele bývalé opozice, neúspěšného kandidáta na prezidenta, Jeana Pierra Bemba. Modré přílbý OSN, mise MONUC, strávily 22. březen 2007 evakuováním cizinců, ale odmítly evakuovat místní, dokonce ani rodiny místních pocházejících ze Západu.

Businessman pracující s představiteli DRK řekl, že viděl „projíždět nejméně šest nákladních aut plných mrtvol... a že nákladní auto označené logem OSN, MONUC, asistovalo s logistikou. Byly zabíjeny malé děti a jejich rodiče ani neví, kam je odvezli. Stovky a stovky lidí, kteří s tím neměly nic společného, jsou mrtvé. Říkají, že to bylo 550 lidí? Je to víc než 2000. Ze všeho byl obviněn Bemba, ale zapomněli, že Kabilovy vojáci obklíčili Bembov dům. Oba Kabila a Bemba jsou zabíjení.“

Pozorovatelská mise OSN v Kongu, MONUC, utratila mezi 40 a 45 procenty z miliardy

si nemohla dovolit armádu. Vojáci, kteří nedostali výplatu, se obrátili na obyvatelstvo, které začali okrádat a znásilňovat. Maurice Carney přirovnává entré Světové banky (SB) do Konga ke způsobu „disaster capitalism“, metodě kapitalismu, kterou popisuje Naomi Klein v knize Shock Doctrine: The Rise of Disaster Capitalism (Doktrína šoku, aneb vzestup katastrofického kapitalismu). Světová banka se v Kongu ukázala po té, co Kongo zažilo šok z invaze okolních států podporovaných USA a zavedla zde zákony pro těžbu nerostných surovin. Tyto zákony zajistily nadnárodním korporacím příznivou legislativu, na jejímž základě od konžské vlády získaly více než výhodné kontrakty k těžbě. M. Carney říká: „I když zavedené zákony týkající se těžby vyžadovaly transpa-

dolarů, kterou má na Kongo k dispozici, na letadlech, která létají kolem Střední Afriky a jsou využívány korporacemi. „S takovou sítí společnosti nikdy nemají problém transportovat zbraně,“ píše K.H. Snow.

Ve zprávě Amnesty International se píše, že Čína, Izrael, Itálie, Švýcarsko, VB, USA a další pomohly největším zbrojním firmám dopravit stovky tisíc tun zbraní do rozvojových zemí. Díky těmto zbraním pokračují jedny z nejbrutálnějších konfliktů, jako ten v Kongu a Súdánu. Podle Amnesty, jen 35 zemí se obtěžovalo schválit zákony o obchodu se zbraněmi. Takový přístup nevyhnutelně živí humanitární katastrofu, kterou třetí svět prochází, prakticky bez povšimnutí mediálně zdegenerovaného obyvatelstva za Západě.

Oficiální militarizace zahraniční politiky USA v Africe: AFRI-COM

Spojené státy však nic nechávají náhodě a rozhodly se v Africe sjednotit vojenské

velení pod střešou AFRICOM, který ovládá Pentagon. Začaly operovat pod evropskou sítí EUCOM, ale v říjnu 2008 se osamostatnily. Militarizace americké zahraniční politiky v Africe v podstatě začala už za Bushe staršího, pokračovala za Clintona a bude dále pokračovat během Obamovy administrativy. Pentagon a státní správa jsou plně militantních americko-afrických „expertů“. Překvapivě je mezi nimi řada osob ženského rodu, které se pohybují kolem americké ministryně zahraničí Hillary Clintonové. Patří sem např. Jendayi Frazerová, náměstkyně min. zahraničí pro africké otázky, Theresa Whalenová, zástupkyně náměstka pro africké otázky ministra obrany a bývalá náměstkyně min. zahraničí pro africké otázky v administrativě Billa Clintona, Susane Riceová, která je dnes Obamovou vyslankyní v OSN. „Susane Riceová, patří k militantně uvažujícím členům think tanku Hillary Clintonové, jako Center for American Progress (CAP),“ píše bývalý bezpečnostní analytik Národní bezpečnostní agentury USA (NSA), Wayne

Madsen.

„Militarizace americké zahraniční politiky v Africe je dále podtržena faktem, že státní činitelé z řad Americké agentury pro mezinárodní rozvoj (USAID), jejíž aktivity jsou úzce spjaty se CIA, jsou umísťováni na velitelství AFRICOMu.

Milióny dolarů amerických daňových poplatníků mizí v programech USAID, jako Program pro životní prostředí ve Střední Africe (CARPE). Skrze tento fond se za posledních deset let, „ztratily“ doslova milióny dolarů. Dalším fondem, skrze který v Africe „mizí“ milióny z fondů USAID je např. Dian Fossey Gorilla Fund-International (DFGFI). Na druhé straně místní ozbrojené skupiny přijímají masivní zbrojní podporu z neznámých zdrojů... Myslím si, že jedna a jedna jsou stále dvě.

Podobná situace té v Kongu je např. v Dárfúru (Súdán), kde se nachází třetí největší zásoby mědi, čtvrté největší zásoby uranu na světě a nechybí tu ani bohatá naleziště ropy. Dárfúr je navíc strategicky položen. V Somálsku jde také o ropu. Somálské zásoby

ropy jsou podzemí propojeny s ropným bohatstvím Etiopie v oblasti Ogaden Basin a navazují na jemenské naleziště v úžinách Hormuz. Americká ropná společnost, jejíž rafinerii v Jemenu pokřtil v roce 1986 G. H. W. Bush, Hunt Oil, se dens v Etiopii stará o operace v Ogaden Basin. Kousek od této oblasti byli Desátou horskou divizí a Třetím pěším plukem USA vytrénováni etiopští vojáci pro invazi do Somálska v prosinci 2006.

Jak spolu tedy souvisí byznys a genocidy nejen v Africe? Vyjádřeno jedním slovem: kapitalismus

Váleční zločinci jako Henry Kissinger, Madlen Albrightová, nebo Richard Holbrook přebírají ceny a uznání za brutální likvidaci lidské společnosti. A co na to většina tzv. civilizovaného světa? Chodí do práce, shání slevy, kouká na televizi, čte bulvár, hraje fotbal a platí jeden multiholokaust za druhým.

JANA RIDVANOVÁ

Asie:

Je Severní Korea opravdu hrozbou?

Alan Maass sleduje, jaký podíl má americká vláda v rostoucím napětí na Korejském poloostrově.

Americká vláda má jaderné zbraně namířené na Severní Koreu, flotila vojenského námořnictva je trvale umístěna při pobřeží a kolem 100 000 vojáků je rozmístěno v Jižní Koreji a Japonsku. Americké administrativě se úspěšně daří porušovat sliby ohledně dodávek humanitární pomoci, k níž se před dvěma desetiletími zavázala.

Nic z toho se však človek ze zpráv 25. května, kdy severokorejský režim ohlásil, že úspěšně provedl zkoušku jaderné bomby, nedozvěděl.

Místo toho svalují američtí a světoví političtí vůdci skrze media veškerou vinu za rozpoutání válečného napětí pouze na Severní Koreu.

Severní Korea uskutečnila již druhou jadernou zkoušku. Tato bomba, odpálená v podzemí, byla mnohem silnější než ta první. Odhaduje se síla mezi 10 a 20 kilotunami – přibližně stejná síla, jako bomby, které byly zhozeny na Hirošimu a Nagasaki během 2. světové války.

V ten samý den severokorejské vojsko také ohlásilo, že provedlo tři testy raket s krátkým doletem a vláda údajně obnovila činnost jaderného reaktoru, který měl být demontován v rámci dohody, dosažené před dvěma roky v tzv. šestistranných jednáních, zahrnujících Čínu, Rusko, Japonsko, USA a obě Koreji.

V reakci na to uvedli USA a

její spojenec, Jižní Korea, svá vojska do stavu bojové pohotovosti. Představitelé USA tlačili na Radu bezpečnosti OSN, aby proti Severní Koreji zavedla sankce. Ministryně zahraničí Hillary Clintonová pohrozila, že Severní Korea bude čelit následkům za to, co nazvala „provokativní a agresivní“ akce.

Představa, že Severní Korea představuje pro USA vojenskou hrozbu, je absurdní. Země je zoufale chudá, s národním důchodem menším než \$2 denně. Její armáda by potřebovala celé roky, aby vyvinula střelu dlouhého doletu, která by byla schopna dosáhnout amerického kontinentu, natožpak nukleární hlavici, kte-

rou by tam mohla donést.

Nicméně na korejském poloostrově je hrozba strašlivého krveprolití stále aktuálnější.

Odhaduje se, že Severní Korea má asi 750 raket a 13 000 děl namířených na Jižní Koreu. V metropoli Soulu, který je vzdálený asi 56 km od hranic se Severní Koreou, žije asi 21 milionů lidí. Americké a jihokorejské síly mají samozřejmě k dispozici ještě mnohem větší a ničivější arse-nál zbraní. Případná válka by mohla přinést 1 milion mrtvých civilistů během několika dní.

Militantní rétorika severokorejského režimu a ještě více praktiky policejního státu, represe proti disidentům – to vše ulehčuje médiím označit

její vůdce za bláznivé fanatiky. Avšak když Severní Korea oficiálně prohlásila, že její snaha vyvinout jaderné zbraně má za cíl odstrašit USA od útoku, měla naprostou pravdu.

Když Bushova administrativa vyhlásila „válku proti terorismu“, Severní Korea byla označena za součást „osy zla“ a ocitla se na seznamu možných cílů, jež by mohli následovat po dobytí Afghánistánu. „Válka v Iráku byla pro nás lekcí o tom, že bezpečnost národa může být zajištěna jen tehdy, má-li země fyzickou odstrašující sílu.“ To řekl důstojník Severní Koreje pár týdnů poté, co USA v březnu 2003 napadly Irák.

Historie

Válce mezi USA a Severní Koreou předcházelo více než století koloniální okupace a imperiální nadvlády.

V 19. století spolu bojovali vládci Číny a Japonska o to, kdo bude kontrolovat korejský poloostrov. Po porážce Ruska ve válce v roce 1905 obsadilo Japonsko Koreu jako svou kolonii a tu pak, za pomoci amerických investorů, nemilosrdně vykořisťovalo.

Po porážce Japonska ve druhé světové válce vzrostlo napětí mezi někdejšími válečnými spojenci – USA a SSSR. Začala studená válka a Korea jim sloužila jako bitevní pole. Poloostrov byl „dočasně“ rozdělen.

Komunistické síly na severu, pod tlakem SSSR, začaly roku 1950 ofenzívu s cílem znovu sjednotit Koreu. USA odpověděli masakry proti civilnímu obyvatelstvu. Pod pláštěm

autorit OSN používaly napalm a zápalné bomby na všechna severní města, která se tak změnila v ruiny.

Čtyři roky válečného běsnění skončili patem. Válce padlo za obět více než 3 miliony lidí. Předchozí dělicí linie by-

ná, musí už půl století čelit vojenským hrozbám ze strany USA a jejich klientských států na Jihu. V padesátých letech umístili USA na korejský poloostrov jaderné zbraně a porušili tak příměří, kterým byla ukončena válka. Ty také zůstávají,

a také pomoc při budování civilního jaderného programu, s dodávkami topného oleje na výrobu elektřiny.

Clinton všechny tyto sliby porušil s výjimkou dodávek topného oleje a některých potravin. Ekonomická krize se tak stále zhoršovala. Veliké povodně v 90. letech pak způsobily hladomor, kvůli kterému zahynul každý desátý člověk. Jinými slovy: navzdory dohodě Clintonova administrativa nepolevovala v nátlaku na režim v naději, že se zhroutí.

Když získal moc George W. Bush, odmítl všechna další přímá jednání s Koreou. Vztahy mezi oběma zeměmi symbolizovaly Bushovy rasistické řeči o Kim Čong Ilovi, kterého označil za „zakrslého

la znovu potvrzena vojenskou dohodou roku 1953.

Po válce se Jižní Korea stala známá svým militantním režimem, podporovaným USA. Po více než třech desetiletích diktatury se režim zhroutil pod náporom masového demokratického hnutí, jež bylo hnáno vpřed bojem dělníků.

Severní Korea vytvořila represivní stalinistický systém, stejně jako SSSR a Čína.

Ačkoli její vůdci mluví stále o svém režimu jako o „komunismu“, Severní Korea je pravým opakem socialistické společnosti, moci dělníků a demokracie. Státní aparát řídí ekonomiku a ovládá společnost železnou rukou. Režim také pěstuje kult osobnosti – nejdříve Kim Il Sunga a dnes jeho syna Kim Čong Ila.

Ale přestože Severní Korea byla vždy vysoce militarizova-

spolu s ohromnou vojenskou silou umístěnou v Jižní Koreji a Japonsku, trvalou vojenskou hrozbou pro Severní Koreu.

Severní Korea byla až do poloviny 70. let ekonomicky vyspělejší než Jižní Korea. Ale po zhroutil SSSR v roce 1991 začala rychle chudnout. V polovině 90. let vyvolala Clintonova administrativa napětí odstartováním nových válečných her na korejském poloostrově, kdy rozmístila další jaderné zbraně mířící na Severní Koreu. Podle jednoho jihokorejského poslance má USA vypracované plány na poražení Severní Korey a její podřízení Jihu.

V roce 1994 Clintonův Bílý dům souhlasil s dohodou, ve které Severokorejská vláda slíbila ukončit vývoj jaderných zbraní a USA zase omezení embarga na obchod a finance,

pygmeje“.

Nyní je na řadě Obamova administrativa a nejvyšší představitelé americké zahraniční politiky neví žádné známky toho, že by se chtěli ubírat jinou cestou. Obamova velvyslankyně OSN Susan Rice řekla, že chce mít jistotu, že Severní Korea za svůj jaderný test „tvrdě zaplatí“.

Žádný rozumný člověk nechce, aby se šířili jaderné zbraně. Avšak skutečnou hybnou silou závodů ve zbrojení a válečných hrozbách v Východní Asii je vláda USA. Skutečné odzbrojení by muselo začít stažením amerických vojáků a zbraní, které jsou namířeny na Severní Koreu již více než půl století.

**ZE SOCIALIST WORKERU PŘELOŽIL
VÍTA LAMAC**

Přidejte se k Ne základnám

- * podepište petici a rozšířte ji ve svém okolí či poskytněte místo, kam mohou lidé přijít petici podepsat
  - * pomozte s organizací protestních akcí proti základnám
  - * pomozte s propagací iniciativy (internet, šíření letáček...)
  - * poskytněte tisk či kopírování materiálů
- ...kontaktujte nás

www.nezakladnam.cz

info@nezakladnam.cz

Tři kapitoly boje proti hnědé hrozbě

30. ledna 1933 se Hitler stal německým kancléřem. Nebylo to nevyhnutelné. Dva měsíce předtím, v listopadu 1932, získala Sociálnědemokratická strana Německa (SPD) 7,2 milionů hlasů a komunistická strana (KPD) 6 milionů hlasů. Dohromady tedy získaly 13,2 milionů hlasů, zatímco nacisté měli 11,7 milionů hlasů – tedy o 1,5 milionů hlasů méně. Ještě významnější byla navíc kvalita stoupců dělnických organizací v porovnání se stoupci nacistů. Slovy Trockého: „Na vážkách volební statistiky váží tisíc fašistických hlasů stejně, jako tisíc komunistických. Avšak na vážkách revolučního zápasu tisíc dělníků velkého podniku představuje stokrát větší sílu, než tisíc úředníků, kancelářníků, jejich žen a tchýní. Hlavní sílu fašistů tvoří lidský prach.“

Bohužel, vedoucí představitelé těchto dvou masových organizací naprosto selhali.

Tváří v tvář hrozbě nacismu spoléhala SPD na německý stát a jeho policii, že ochrání demokracii. Dokonce ještě poté, co se Hitler stal předsedou vlády, Otto Wels, vůdce SPD, ujišťoval lid, že není čeho se obávat: „Nový kabinet se neskládá jen z národních socialistů. Je to pouze koalice německých nacionalistů s národními socialisty. Pouze 3 z 12 členů vlády jsou nacisté, ostatních 9 jsou konzervativci. Hitler navíc složil presidentovy přísahu, že bude ctít Výmarskou ústavu. A Wilhelm Frick, nacistický ministr vnitra, prohlásil, že odmítá zákaz komunistické strany a že nebude bránit svobodě tisku!“ O dva měsíce později byla samozřejmě komunistická strana zakázána a socialističtí kandidáti byli zatčeni.

Když se 23 března rozšířila Hitlerova neomezená moc i do Říšského sněmu, Otto Wels byl sice proti, ale bylo mu jasné, že strana, působící jako zákonná opozice může nabídnout pouze nenásilný odpor proti režimu. Wels řekl: „Volby 5. března daly většinu hlasů

vládním stranám a ty tímto dostaly možnost vládnout podle textu a v duchu ústavy... My akceptujeme jejich současnou vládu jako fakt. Avšak podpora lidu je také politickou silou a my bychom o ni neměli přestat žádat.“

Představitelé KPD nebyli o nic lepší. V souladu se Stalinovou směrnicí prohlásili, že

lilí přicházející hrozbě, kterou Hitler představoval. 23. listopadu napsal pamflet nazvaný „Německo – klíč k mezinárodní situaci“. V něm říká: „Na tom, v jakém směru dojde k rozuzlení německé krize, bude záviset na mnoho — mnoho roků netoliko osud samotného Německa (což je již samo sebou velmi mnoho), ale i osud

ních protiv v Německu... Deset proletářských povstání – deset porážek, následujících jedna za druhou, nemohlo by způsobit takové vykrvácení a zeslabení německé dělnické třídy, jak by ji oslabil její ústup před fašismem v nynější chvíli, kdy jest ještě před řešením otázky, kdo se má stát pánem v německém domě... Klíč mezinárodní situace leží v Německu.“

Tři dny poté, co Trockij napsal „Německo – klíč k mezinárodní situaci“, píše další silnou výzvu a varování německým dělníkům s názvem „Pro dělníky“, kde vyzývá ke vzniku jednotné fronty proti fašismu. Píše tyto naléhavá slova: „Komunističtí dělníci, jsou vás stovky tisíc, miliony. Nemůžete všichni utéci z Německa. Není pro vás ani dost cestovních pasů. Jestliže zvítězí fašismus, bude drtit vaše lebky a páteře jako obrovský tank. Vaše záchrana spočívá jen v nemilosrdném boji. Pouze boj společně se sociálnědemokratickými dělníky může přinést vítězství. Pospěšte si komunističtí dělníci, máte velmi málo času!“

28. května 1933 v článku nazvaném „Německá katastrofa: zodpovědnost vedení“, psal znovu: „Bezpříkladná porážka německého proletariátu je nejdůležitější událostí od vítězství ruského proletariátu.“ A 22. června 1933 dodal: „Současná katastrofa v Německu je nepochybně nejhorší porážkou dělnické třídy v historii.“

Lekce z Británie

Roku 1974 začali lidé přicházet na úřad práce. Za pouhé tři roky vzrostla nezaměstnanost z 600 000 na 1,6 milionu. Mzdy klesaly a poprvé od konce války se začala snižovat životní úroveň. S chudobou a nedostatkem se začali vytvářet vhodné podmínky pro růst nacistické Národní fronty (NF). Roku 1976 získala NF v místních volbách 44 000 hlasů. Národní strana, další nacistická strana, získala dvě křesla v obecní radě v Blackburnu. Ro-

sociální demokraté jsou sociálfašisté, tedy že není žádný kvalitativní rozdíl mezi nacisty a sociálními demokraty. Proto Remmele, vůdce komunistické frakce v Říšském sněmu, mohl 14. října 1931 prohlásit, že po Hitlerovi přijde na řadu Remmele. „My se těchto pánu fašistů nebojíme. Musí být zničení jako první (Správně! Od komunistů).“

Trockij se vši vášní naléhal na německé dělníky, aby če-

Evropy, osud celého světa. Příchod "národních socialistů" k moci znamenal by především vyhubení výkvětu německého proletariátu, zničení jeho organizací, vyrvání z něho víry v sebe a v svou budoucnost. Ďábelská práce italského fašismu ukázala by se pravděpodobně mdlou a téměř humánní zkouškou proti práci německého národního socialismu v souvislosti s mnohem větším vyzráním a zaostřením sociál-

ku 1977 ve volbách do Horní komory Parlamentu získala NF 119,063 hlasů (5%, ve srovnání 0,5% v roce 1973) a ve 33 volebních obvodech vytlačila Liberály až na třetí místo. Podle výzkumu University Essex by NF v této době mohla získat až 25 poslanců parlamentu.

V srpnu 1977 organizovala NF pochod skrz Lewisham, městský obvod v jihovýchodním Londýně, kde žije velká černošskou populací. SWP (sesterská organizace SocSol – pozn. red.) zorganizovala 2 000 svých členů a mobilizovala dalších 8 000 místních dělníků a mladých lidí, s nimiž společně prorazili policejní kordon a fyzicky zastavili fašistický pochod.

Aktivita SWP v Lewishamu byla odsouzena prakticky všemi mluvčími Labour Party. Michael Foot, pozdější náměstek premiéra, řekl: „Nemůžete zastavovat nacisty tím, že je budete napadat a útočit na policii. Nejmeně efektivní způsob boje s fašisty je, chovat se jako oni.“ Ron Hayward, generální tajemník Labour Party, naléhal na všechny své členy, aby se drželi stranou od extrémně levicových a extrémně pravicových organizací. Neviděl žádný větší rozdíl mezi demonstranty SWP a mezi fašisty NF.

Události v Lewishamu v srpnu 1977 posloužily jako odrazový můstek pro založení Anti-Nazi League (ANL) v listopadu 1977.

ANL byla jednotnou frontou založenou SWP, Peterem Hainem, Ernie Roberts z Labour Party a dalšími poslanci jako Neil Kinnock, Audrey Wise a Martin Flannery, kteří byli na levém křídle Labour Party.

ANL se stala nesmírně populární. V boji proti NF si získala mladé lidi – věkovou skupinu, která se stala její největší oporou. V dubnu 1979 před volbami organizovala ANL

svůj první karneval v Londýně. Jeho úspěch předčil všechna očekávání. Téměř deset kilometrů dlouhého pochodu z Trafalgarského náměstí na hudební festival ve Victoria Parku se zúčastnilo 80 000

lidí. Další velké karnevaly proti rasismu s rokovou hudbou se konaly v Manchesteru (35 000 lidí), v Cardiffu (5 000 lidí), Bradfordu (2 000 lidí) a znovu v Londýně (100 000 lidí). Volební podpora NF se poté zcela zhroutila. V Leedsu klesla o 54%, v Bradfordu na 77%.

ANL byla široce podporována odbory. V dubnu 1978, ještě před karnevalementem, zde byli tito podporovatelé: 25 obchodních rad, 50 organizací Labour Party a bezpočet odborových organizací. Po karnevalu jich ještě mnoho přibývalo.

Pod tlakem ANL fašisté nikdy nezískali zpět podporu, kterou měli v letech 1976 – 77. Zopakujme, že v roce 1976 získala NF 44 000 hlasů v Leicesteru a rok poté 119 000 hlasů v Londýně.

Naše politika boje proti fašismu má dvojí cíl: útočit na krysy, ale také zničit kanály, ve kterých se krysy rozmnožují. Boj proti fašismu není sám o sobě dostatečný. Je nutné

zároveň bojovat proti nezaměstnanosti, snižování mezd a strádání, které vytváří podmínky pro růst fašismu. Jedna demonstrace vyjadřující jednotu těchto dvou cílů byla organizována zdravotními sestrami,

které agitovali proti nacistům a zároveň za obranu národního zdravotnického systému.

SOS Racisme ve Francii

Ve volbách roku 1947 získala Front National (FN) sotva 0,74 % hlasů. V roce 1981 to bylo dokonce ještě méně – 0,5 %. Ale po zvolení socialistického Françoise Mitterranda prezidentem se situace radikálně změnila. Dostavilo se obrovské zklamání. Nezaměstnanost se více než zdvojnásobila a FN začala rychle narůstat. V roce 1984 získala ve volbách 11% hlasů – čili 2 miliony. V březnu 1986 po parlamentních volbách měla již 35 poslanců – stejné množství jako komunistická strana. Po změně volebního systému sice FN přišla o své poslance, ale měla přes 1000 členů zastupitelstva a kontrolovala čtyři malá města v jižní Francii. Ve všeobecných volbách v červnu

1997 získala FN 5 milionů hlasů, neboli 15 % hlasů.

Proč NF v Británii tak radikálně upadla, zatímco ve Francii hnutí prudce rostlo? Toto nelze vysvětlit na základě odlišných objektivních podmínek ve Francii a v Británii.

Počet černochů ve Francii je přibližně stejný jako v Británii – 5 až 6 %. Úroveň nezaměstnanosti se nemění. Úroveň třídního boje byla ve Francii mnohem vyšší než v Británii, neboť Británie zrovna zažívala období dlouhého a hlubokého úpadku proletářského boje.

Tak jak vysvětlit rozdíl mezi osudem FN a NF? Nezbývá nám, než jej hledat v subjektivních faktorech. V Británii byla ANL. Ve Francii působil jako hlavní organizace proti nacismu SOS Racisme. Její lídr, Harlem Desir, argumentoval proti konfrontaci s FN s odůvodněním, že bychom jen „hráli Le Penovy do karet“. H. Desir se řídil veřejným míněním a očekával podporu z levého i pravého křídla organizace. Ačkoli SOS Racisme svolávala demonstrace, nikdy se ani nepokusila o fyzickou konfrontaci s FN.

Role Mitterranda v úpadku SOS Racisme byla obrovská. Uvažme jen, že Mitterrand působil během války jako vysoký funkcionář ve vládě Maršála Pétaina – vládě, která kolaborovala s nacisty a která deportovala 70 000 židů do plynových komor. Poté, co se Mitterrand stal prezidentem, každý rok při příležitosti výročí maršálovy smrti pokládal věnec na hrob tohoto „velkého francouzského vlastence“. Další věnec položil na tento hrob Le Pen.

Tak se politická nezávislost projevila v neschopnosti efektivně nacistům čelit.

PŘEKLAD VÍTA LAMAČ

Přidejte se k Studentům proti rasismu

Vadí ti současný nárůst rasistických hnutí a jejich aktivit? // vadí ti šíření jejich nenávislného štvání na internetu i v ulicích? // vadí ti hledání obětí beránek a pokusy o pogromy? Potom se přidej k Studentům proti rasismu.

www.protirasismu.net

info@protirasismu.net

Agent Orange stále zabíjí

Od roku 1961 do roku 1971 rozprašovala americká armáda ve Vietnamu látku známou jako Agent Orange (vojenské označení pro směs dvou herbicidů; pozn. překladatele) obsahující ohromná množství dioxinu, aby tak zbavila stromů listů za účelem usnadnění svých vojenských operací. Dioxin je jednou z nejnebezpečnějších chemikálií, jakou lidstvo zná. Světová zdravotnická organizace (WHO) ho označila za karcinogen (látku vyvolávající rakovinu) a Americká lékařská akademie (AAM) jako teratogen (látku způsobující poškození plodu).

Účinkům látky Agent Orange bylo vystaveno od 2,5 do 4,8 milionů lidí. Bylo zasaženo 1,4 miliard hektarů zemědělské půdy a lesů – přibližně 12 procent rozlohy Vietnamu.

Vietnamci, kteří byli vystaveni účinkům této chemikálie, onemocněli rakovinou, poškozením jater, plicními a srdečními nemocemi, poruchami plodnosti, kožními a nervovými potížemi. Děti a vnoučata těchto Vietnamců mají těžké tělesné deformace, psychická a tělesná poškození a nemoci a zkrácenou délku života. Lesy a džungle v rozsáhlých oblastech jižního Vietnamu byly zničeny a vymýceny. Možná, že už nikdy znovu nevyrostou, a pokud ano, potrvá to od 50 do 200 let, než se znovu obnoví. Živočichové, kteří obývali tyto lesy, vyhnuli, a tím narušili společenství, která na nich byla závislá. Řeky a podzemní voda v některých oblastech byly také kontaminovány. Následná eroze a vysychání půdy změnil životní prostředí a přispěl tak k oteplování planety a migraci plodin a živočichů.

Vláda Spojených států a chemické společnosti věděly, že Orange Agent, bude-li se vyrábět rychle a při vysokých teplotách, bude obsahovat vysoká množství dioxinu. Přesto chemické společnosti pokračovaly v produkci tímto způsobem. Vláda Spojených států a chemické společnosti rovněž věděly, že studie objednaná vládou v roce 1963 ukázala, že dokonce i nízká úroveň dioxinu způsobovala vážné de-

formace plodu u laboratorních zvířat. Tato zpráva však byla zamlčena a Agent Orange byl ve Vietnamu nadále rozprašován. Používání by nebylo zastaveno, pokud by v roce 1969 tato zpráva neunikla na veřejnost.

Američtí vojáci, kteří ve

ni proces s odůvodněním, že Agent Orange nepředstavuje otravnou bojovou látku zakázanou Haagskou konvencí z roku 1907. Weinstein údajně sdělil chemickým společnostem, když zahájily soudní pří s americkými veterány, že to bylo nad rámec jejich zodpo-

Vietnamu sloužili, trpěli podobnými onemocněními. Po té, co začalovali chemické společnosti, včetně společnosti Dow a Monsanto, které vyráběly a prodávaly Agent Orange vládě, dosáhli mimosoudního vyrovnání ve výši 180 milionů dolarů, které přineslo každé z žalujících stran pouze několik tisíc dolarů. Později američtí veteráni získali kompenzace za vystavení účinkům Agent Orange soudní cestou. Na dárkách získávají za rok na 1,52 miliardy dolarů.

Když ale oběti Agent Orange z Vietnamu začalovali chemické společnosti u federálního soudu, americký soudce Jack Weinstein zamítnul soud-

vědnosti a s tím také uspěl. Jeho zamítnutí bylo potvrzeno odvolacím federálním soudem a nejvyšší federální soud odmítl slyšení tohoto případu. Chemické společnosti přiznaly federálnímu soudu, že škoda uváděná oběťmi byla předvídatelná, avšak neúmyslná. Jak může něco, co je předvídatelné, být zároveň neúmyslné?

15. a 16. května tohoto roku se v Paříži sešel Mezinárodní soudní tribunál na podporu vietnamských obětí Agent Orange a vyslechl svědectví 27 obětí, svědků a vědeckých odborníků. Sedm lidí ze tří kontinentů vystoupilo v roli soudců Mezinárodního soudního tribunálu, který byl

sponzorován Mezinárodní asociací demokratických právníků (IADL).

Výpovědi svědků ukázaly následující: Mai Giang Vu příslušník jihovietnamské armády nosil sudy od chemikálií na zádech. Jeho dva synové nemohli chodit ani normálně fungovat. Jejich nohy se postupně zkroutily, takže se mohli pouze plazit. Zemřeli ve věku 23 a 25 let.

Pham The Minh, jehož rodiče také sloužili v jihovietnamské armádě, ukázal tribunálu své těžce deformované, pokroucené, vyhublé nohy. Chůze mu dělala velké potíže, trpěl zažívacími a dýchacími potížemi.

To Nga Tran je francouzská Vietnamka, která v době provádění postřiků pracovala jako novinářka. Její dcera vážila ve věku tří měsíců 3 kg. Její kůže se začala trhat, takže nesházela dotek nebo jakýkoliv projev něhy. Zemřela ve věku 17 měsíců. Její váha byla stále 3 kg. Paní To popisovala případ ženy, která porodila „kouli“ bez jakékoliv lidské podoby. Mnoho dětí se narodí bez mozku, jiné zase vydávají nelidské zvuky.

Rosemarie Hohn Mizo je vdovou po Georgi Mizo, který sloužil v americké armádě ve Vietnamu v roce 1967. Spal na kontaminované zemi, konzumoval jídlo a pil vodu, které byly rovněž kontaminovány. George odmítl dále sloužit po té, co byl potřeť zraněn. Byl postaven před vojenský soud a odsouzen ke dvěma a půl rokům vězení a propuštěn z armády pro zbabělý chování. George pomáhal zakládat Vesnici přátelství, kde vietnamské oběti žijí v chráněném prostředí. Zemřel na následky vystavení se účinkům látky Agent Orange.

Georges Dooussin, spoluzakladatel Vesnice přátelství, navštívil ubytovnu, kde viděl 50 těžce deformovaných „monster“, která vydávala nelidské zvuky. Jeden muž, jehož rodiče byli vystaveni účinkům látky Agent Orange měl čtyři prsty na každé noze. Dousin řekl, že Agent Orange způsobuje „totální anarchii ve vývoji“.

Válka ve Vietnamu:

Dr. Nguyen Thi Ngoc Phuong z nemocnice Tu Du v Ho Či Městě (Saigonu) vídá mnoho dětí narozených bez rukou, bez nohou nebo bez obojího, bez hlavy nebo tváře anebo bez mozkové komory. podle Světové zdravotnické organizace (WHO) již pouhá hodnota 1- 4 PPT (tj. 1 až 4 díly Dioxinu na bilion dílů kojeneckého mléka) může způsobit těžké deformace plodu a dokonce i smrt. Ale ve Vietnamu byla v mateřském mléce naměřena hodnota až 1450 PPT.

Dr. Jeane Stellman, která napsala původní článek o látce Agent Orange do časopisu Nature, dosvědčila, že „toto je největší neprobádané světové ekologické neštěstí“ (s výjimkou neštěstí přírodních).

Dr. Jean Grassman z Brooklyn Mai Giang Vu příslušník jihovietnamské armády nosil sudy od chmíkálí na zádech. Jeho dva synové nemohli chodit anebo vůbec normálně fungovat. Jejich nohy se postupně zkroutili, takže se mohli pouze plazit. Zemřeli ve věku 23 a 25 let.

Pham The Minh, jehož rodiče také sloužili v jihovietnamské armádě, ukázal tribunálu své těžce deformované, pokroucené, vyhublé nohy. Chůze mu dělala velké potíže, trpěl zažívacími a dýchacími potížemi.

To Nga Tran je francouzská Vietnamka, která v době provádění

postřiků pracovala jako novinářka. Její dcera vážila ve věku tří měsíců 3.3 kg. Její kůže se začala trhat, takže nesnášela dotek nebo jakýkoliv projev něhy. Zemřela ve věku 17 měsíců. Její váha byla stále 3.3 kg. Paní To popisovala případ ženy, která porodila „kouli“ bez jakékoliv lidské podoby.

Rosemarie Hohn Mizo je vdovou po Georgi Mizo, který sloužil v americké armádě ve Vietnamu v roce 1967. Spal na kontaminované zemi, konzumoval jídlo a pil vodu, které byly rovněž kontaminovány. George odmítl dále sloužit po té, co byl potřetí zraněn. Byl postaven před vojenský

soud a odsouzen ke dvěma a půl rokům vězení a propuštěn z armády pro zbabělé chování. George pomáhal zakládat Friendship vesnice, kde vietnamské oběti žijí v podpurném prostředí. Zemřel z příčin souvisejících s vystavením se účinkům látky Agent Orange.

Před několika týdny Úřad mezinárodní asociace demokratických právníků (IADL) na setkání v Hanoji seznámil se závěrečným rozhodnutím tribunálu.

Soudci shledali vládu Spojených států amerických a zmíněné chemické společnosti vinnými z válečných zločinů a

ze zločinů proti lidskosti během nelegální agresivní války Spojených států ve Vietnamu.

Doporučili jsme založit ve Vietnamu Komisi Agent Orange, která by odhadla a posoudila škody, které utrpěli lidé i životní prostředí, aby tak vláda Spojených států a chemické společnosti poskytly za škody a ztráty kompenzace.

Odhadem byly ve válce zabity 3 miliony Vietnamců. Američany stála válka 58 000 životů. Pro mnoho dalších vietnamských a amerických veteránů a jejich rodiny válka stále pokračuje vybíráním si svých dalších obětí.

Několik smluv, které Spojené státy ratifikovaly, požadují efektivní nápravu v oblasti potlačování lidských práv. Je čas splnit Nixonův slib a napravit to strašné zlo, kterého se vláda Spojených států dopustila na vietnamských lidech.

Kongres musí schválit právní úpravy, aby byly odškodněny vietnamské oběti Agent Orange, tak, jako to udělal pro oběti z řad amerických veteránů z Vietnamu. Naše vláda si musí uvědomit, že nemůže pokračovat v používání zbraní, které mřijí na civilisty a ubližují jim. Zatím ve skutečnosti americká armáda používá v Iráku a Afghánistánu ochuzený uran, který otráví tyto země na neodhadnutelná desetiletí.

MARJORIE COHN*

**Z GLOBALRESEARCH.CA PŘELOŽIL
KAREL CHARVÁT**

Komix

*Marjorie Cohn, je profesorkou na Thomas Jefferson School of Law a presidentkou Sdružení národních právníků, sloužila jako soudce při Mezinárodním tribunálu na podporu vietnamských obětí Agent Orange. Je členkou Úřadu Mezinárodní asociace demokratických právníků (IADL) a spoluautorkou práce "Pravidla neangažovanosti: politika a čest vojenské opozice".

CITÁT MĚSÍCE:

„Trpí kapitalismus jen zánetem močového měchýře nebo hrozí mu infarkt? Nikdo to neví, ale mnozí se tváří, jakoby se dala možná srdeční vada vyléčit vitamíny.“
K. Liessmann v rakouském denníku Der Standard

ZDOLA

PROTI

GLOBÁLNÍMU

KAPITALISMU

Jsme aktivní v hnutí proti základnám USA

Organizujeme protesty proti Bushově "nekonečné válce"

Jsme aktivní v hnutí proti globalizaci korporací

Jsme proti školnému, deregulaci nájemného, sociálním škrtům

☐ Chci více informací o SocSol a jejích aktivitách

☐ Chci se připojit ke skupině Socialistická Solidarita

Jméno: .....

Adresa: .....

Telefon: .....

E-mail: .....

Vyplněný ústřížek pošlete na adresu: Socialistická Solidarita, Poste restante, 160 41 Praha 6.

PRIDEJTE SE K SOCSOL!

Za čím stojíme

Proti kapitalismu

Kapitalismus dnes nedokáže řešit nejzákladnější problémy lidské společnosti či přímo jejich řešení znemožňuje. Tím nejenže brání dalšímu pokroku na cestě ke svobodnější, demokratičtější a sociálně spravedlivější společnosti, nýbrž ohrožuje i samu existenci lidstva. Celá dnešní společnost žije z výsledků práce námezdně pracující většiny obyvatelstva.

Pouze kolektivní převzetí celospolečenského bohatství pracujícími a demokratické plánování, řízení výroby a distribuce jejích výsledků mohou vést k svobodnější, demokratičtější a sociálně spravedlivější společnosti.

Dnešní systém je v principu nereformovatelný. Struktury současného parlamentu, armády, policie a soudní moci byly vytvořeny vládnoucí třídou a jsou konstruovány tak, aby bránily její výlučné postavení.

Stejně odmítavý postoj zaujímáme k minulému režimu z let 1948-89 (a také k ostatním režimům ve východní Evropě, Číně, apod.), který nepovažujeme za socialismus, nýbrž za státně byrokratickou formu kapitalismu. Místo toho se hlásíme k tradici levé opozice proti těmto režimům.

Za socialismus zdola

Podporujeme boje pracujících za kratší pracovní dobu, vyšší mzdy, lepší pracovní podmínky, za bezplatnou lékařskou péči a sociální zabezpečení, za rovný přístup ke vzdělání a informacím a všechny jejich ostatní emancipační snahy. Místo parlamentní politiky prosazujeme alternativu nezávislé aktivity pracujících prostřednictvím stávek, kampaní, manifestací, apod.

Jen sami pracující mohou dosáhnout svého vlastního osvobození. Místo institucí kapitalistického státu navrhujeme systém společenské samosprávy, tedy úplné rozšíření demokracie do všech sfér společenského i hospodářského života.

Solidarita

Úsilí o socialismus je součástí celosvětového boje. Prosazujeme solidaritu s pracujícími v jiných zemích. Jsme v zásadní a aktivní opozici vůči všemu, co proti sobě staví pracující různých zemí, různé barvy pleti, různé národnosti, různého pohlaví, sexuální orientace či profese. Podporujeme tedy kampaně a boje proti rasismu, za úplnou politickou i ekonomickou rovnost žen a mužů, proti diskriminaci homosexuálů a lesbiček, apod.

Fašismus považujeme za akutní hrozbu pracující třídy a svobodám a demokratickým právům, které v minulosti vybojovala. Boj proti fašismu je pro nás navýsost aktuální a prioritní.

Revoluční organizace

Aby bylo možno efektivně prosazovat tyto myšlenky, je třeba, aby se nejbojovnější části pracující třídy, studentstva a mládeže zorganizovaly v revolučně socialistickou stranu, jejíž zárodkem chceme být. Vybudovat takovou stranu je možné pouze účastí ve skutečném dělnickém hnutí a aktivitou v masových organizacích pracující třídy – například v odborech.

Ostatním pracujícím chceme v praxi ukázat, že zájmy reformistických předáků odborů, sociální demokracie nebo komunistické strany nejsou totožné s jejich zájmy. Vyzýváme všechny, kdo souhlasí s našimi základními tezemi, aby se k nám připojili.

www.socsol.cz

Fašistická hrozba zvýrazněna krizí kapitalismu

Fašisté v Maďarsku uspěli v evropských volbách. Bývalý poslanec G.M Tamás mluvil se sesterskými novinami Solidarity, Socialist Workerem, o tom, co je žene dopředu.

Pochodující neonacistické polovojenské jednotky, otevřeně rasističtí členové parlamentu, zdi ghettá vztýčené kolem Romských slumů, překopané zákony, takže příjemci sociálních podpor z řad etnických minorit ztrácejí dávky, braní otisků prstů a masové deportace „hostujících dělníků“, soudní a byrokratická zaujatost proti imigrantům a nepotrestané rasové vraždy.

Příklady uvedené výše jsou z Maďarska, Bulharska, České republiky, Itálie, Francie a Ruska.

Znamená všechno toto fašismus? Ano i ne. Tři jeho prvky v současném triumfu extrémní pravice chybí. Tyto prvky byly zásadní pro úspěch fašistů a nacistů ve dvacátých a třicátých letech.

Za prvé, fašismus byl druhem „preventivní kontrarevoluce“ proti proletářským masovým stranám – komunistickým a socialistickým – které společně s militantními odbory a dělnickými radami mohly převzít Evropu, následující tak Ruskou revoluci v říjnu 1917.

Odplata

Tato hnutí dnes kapitalis-

tický pořádek neohrožují.

Fašistické a nacistické strany ve dvacátých a třicátých letech čerpaly podporu od skupin válečných veteránů a

dnes chtějí nicméně omezit svobodu, pacifikovat pracující, umlčet utlačované a segregovat etnické minority, imigranty a žadatele o azyl a diskrimino-

obhájí mainstreamové buržoazní strany škrty, zavírání továren a privatizaci.

Ospravedlňují utrácení veřejných peněz pro banky s obvyklými nekonzervativními a neoliberálními argumenty.

Fašisté argumentují pro to samé, a předstírají, že ti, kdo čerpají ze sociálních dávek, jsou příživníci a flákači s tmavou kůží.

Předstírají, že „chrání pracovní místa“ tím, že posílají pracující z řad imigrantů domů nebo – minimálně ve Východní Evropě – útočí na etnické menšiny, zavírají je do pracovních táborů nebo je nutí vykonávat neplacené práce výměnou za minimální sociální asistenci.

V Maďarsku fašisté organizují uniformované polovojenské jednotky, které pochodují po našich ulicích, vyšňoření fašistickými odznaky a vlajkami fašistů z dob druhé světové války (nedávno soud rozhodl o jejich rozpuštění – pozn. redakce). Neonacističtí teroristé útočí na Romské domovy.

Velká nepopularita mainstreamových buržoazních stran a jejich neměnná nekonzervativní politika nabízí tvrdé pravici velký prostor pro manévry. Maďarská extrémní pravice nezastoupěna v novém Evropském parlamentu spolu s poslanci British National Party, jejíž lídr má zvyk oslavovat SS na náměstí Hrdinů v Budapešti.

Zatímco nové levicové strany, Maďarské zelené levice, bylo byrokratickými obstrukcemi ilegálně zabráněno účastnit se v červnu evropských voleb.

Tak se nám znovu zdůrazňuje fakt, že se nyní, více než kdy jindy, levice potřebuje sjednotit, aby čelila fašistům s životaschopnou a praktickou socialistickou politikou.

degradovaných důstojníků, jež hledaly odplatu proti buržoaznímu západu a bolševickému východu.

Čhtěli evropskou válku a dobývat území. To není na agendě současné extrémní pravice.

Za třetí chtěli zavést totalitární diktaturu. „Post-fašisté“

vat ženy, gaye a lesbičky.

Nicméně, v této době otevřené nebo zastřené koalice s mainstreamovými konzervativními silami prosazují strategie masové volební agitace, zastrasování a lehký teror.

Přes tyto důležité rozdíly jsou „post-fašisté“ fašisté.

Jsou zastánci třídní války shora. Mobilizují bílé mladé z nižší střední třídy, tak zvané „maloburžoazii“, proti pracující třídě jako celku – proti „flexibilním“ novým proletářům, a proti zbídačelým žadatelům o sociální podporu a nezaměstnaným, které prezentují jako kriminálníky a rasově nebo kulturně méněcenné.

Fašisté stále hrají hru kapitálu. Zatímco se přestrojují za opozici „systému“, rozdělují vykořisťované a ty, kdo jsou závislí na zbytku struktur sociálního státu a nechávají bojovat jedny s druhými. To se nezměnilo ani trošku.

Peníze

Ve Východní Evropě a jinde

**ZE SOCIALIST WORKERU
MARTIN ŠAFFEK**

Předplatte si Solidaritu

☐ Chci si předplatit následující čísla v ceně 100 Kč (včetně poštovného - dotujeme polovinu)

☐ Distribuční předplatné - chci si předplatit .... exemplářů časopisu.

Jméno:.....

Adresa:.....

Telefon:.....

Vyplněný ústřížek zašlete na adresu: Socialistická Solidarita, Poste restante, 160 41 Praha 6, nebo objednávejte na info@socsol.cz. Info: 775205682